

[Stinus.]

spidsen går ind for at invitere en repræsentant for Sydkorea til at deltage i debatten om Koreaspørgsmålet og en repræsentant for Nordkorea, forudsat at Nordkoreas regering forinden utvetydigt anerkender FN's kompetence til at behandle Koreaspørgsmålet — en sådan ændring vil ikke betyde Koreas genforening, men den kunne måske bidrage til at bringe de to koreanske stater, der i dag står så fjendtligt over for hinanden som nogen sinde, på talefod under FN's tag. Vore muligheder for at arbejde i denne retning ville næppe fremmes ved en diplomatisk anerkendelse af Nordkorea nu.

Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at det radikale venstre meget gerne så en ændring af dansk udenrigspolitisk praksis, om muligt af nordisk udenrigspolitisk praksis, med hensyn til anerkendelse af og optagelse af diplomatisk forbindelse med fremmede stater. Det er vor opfattelse, at diplomatiske forbindelser mellem alle lande er den sikreste garanti for en forsvarlig kommunikation mellem disse. Dansk anerkendelse af en fremmed stat bør derfor kun betragtes ud fra et folkeretligt formalitets-synspunkt.

Dette både er og er ikke dansk politik i øjeblikket. For selv om Danmark ikke ved anerkendelse af fremmede stater tilkendegiver sympati eller mangel på samme for styreformen i disse lande — hvis det skulle være tilfældet, ville vi sandsynligvis kun kunne opretholde diplomatiske forbindelser med et såre beskedent antal af verdens lande — så ligger der dog i dette, at vi ikke automatisk opretter forbindelse med en regering, som har den faktiske magt i landet, og jeg kan her igen nævne Rhodesia som et eksempel, en tilkendegivelse af, at vi ikke anerkender et hvilket som helst styre. Når jeg i dag har argumenteret imod optagelse af diplomatiske forbindelser med flere lande, skyldes det også hensyntagen til den almindelige, ude i verden gældende opfattelse af, hvad en dansk anerkendelse betyder. Hvis de politiske partier i fællesskab kunne blive enige om at ændre gældende praksis, ville det radikale venstre betragte det som et fremskridt. De såkaldte delstater, herunder Formosa, ville da blive anerkendt ganske automatisk. Efter samme

princip ville Rhodesia nok blive det, men for det radikale venstre ville dette være dansk udenrigspolitikens bidrag til at få alle lande uden undtagelse med i fælles forpligtende ansvar i internationalt samarbejde, herunder også i FN. En ændring som her skitseret forudsætter naturligvis grundigt udvalgsarbejde og efter vor opfattelse også bred politisk enighed.

Det radikale venstre kan ikke gå ind for det fremsatte forslag til folketingsbeslutning på det foreliggende grundlag.

Sigsgaard: VS kan anbefale forslaget bortset fra dets afsnit 4, anerkendelsen af Biafra, som vi må gå imod.

Hr. Aksel Larsen har fremstillet Nigeria-Biafrasituationen uhyre enkelt. Han mener, det drejer sig om et lille folk, iboerne, der kæmper for sin frihed mod et reaktionært diktatur, der besidder en vældig overmagt, men det er jo ikke så enkelt. I forbundsstaten Nigeria, altså inklusive det område, der nu kalder sig Biafra, lever der ca. 250 forskellige etniske grupper. Der er 3 hovedgrupper, hausæerne med 12 millioner indbyggere, yorubaerne med 10 millioner og i øst iboerne med 8 millioner, og de har altid kæmpet om magten. En af de direkte årsager til den nuværende borgerkrig er englændernes opdeling af Nigeria i 3 regioner. Dels blev den feudale konservative nordregion gjort større end de andre regioner tilsammen, så at englænderne havde en vis garanti for fortsat at kunne øve økonomisk indflydelse i landet, og det har givet anledning til bestandigt spektakel, og dels betød den opdeling, at de tre store stammer kunne dominere i hver sin region på bekostning af de mindre grupper. Uddannelses- og sundhedsstatistikker viser forskelsbehandlingen. Også i Biafra er der jo minoriteter. 7-8 millioner af indbyggerne er iboer, og ca. 5 millioner tilhører andre grupper, der langtfra kan være interesseret i løsrivelsen. Tværtimod er de og andre mindre grupper i Nigeria — og her er der ikke større forskel på Biafra på den ene side og de øvrige dele af Nigeria på den anden side — stemt for en opdeling af landet i 12 regioner, nogenlunde svarende til den naturlige fordeling af landet mellem de forskellige grupperinger i befolkningen.

Alle grupperinger var kort før borger-